

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519235984/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Kjertegn – ak! mit Hjerte var i Frankrig, min Sjæl var heftig bevæget af Længsel, og af et dunkelt Haab, et Brev fra min republicanske Ven *Petit* havde vakt."

"Han skrev mig til: at han af en tilbagevendende Emigrert havde erfaret, at jeg opholdt mig i den danske Bye R*****; at Tingens siden min Flugt havde faaet en uhyre Forandring; at han var Ejer af Rougemont; og at det stod aabent for min Modtagelse! Forresten kunde jeg uden Fare komme tilbage, ja maaskee endog finde en fordelagtig Ansættelse i den ny Regjering's Tjeneste. Han endte med at bede mig fremskynde min Hjemrejse, da kjere Venner med Utaalmodighed ventede mig."

"Jeg rejste, jeg ilde, jeg naaede Rougemont. Haugeporten *der* stod paa Klem. Dybt bevæget af smerteglade Følelser, af Lyse og af mørke Erindringer nærmede jeg mig Huset. Udenfor paa Trappen sad en lille nyskelig Glut og bandt Krands – Himmel! det var min *Annette* op ad Dage – livagtig som jeg for tyve Aar saae hende paa Engen. Jeg tog hende paa mine Arme, og bedækkede hendes venlige Ansigt med Kys. „Hvis er Du, lille Engel!" sagde jeg. „Jeg er Moders," svarte Barnet. „Er Du ikke ogsaa Faders?" spurgte jeg. „Faders?" svarede hun, og saae forundret paa mig, „jeg har ingen Fader." „Hvad hedder da din Moder?" spurgte jeg igjen. „Hun hedder Mama," svarte Glutten. Idet samme hørte jeg et Skrig – jeg saae op – *Annette* stod for mig, bleg, skjælvende af Glæde, nær ved at segne i Afmagt. Ja! min Søn! det var hende – det var min elskede, min tabte Hustru; og Barnet – det var deres *Louise*."

"Hvorfor skulde jeg forsøge at skildre vor Henrykkelse? det var en Umulighed. Det var eet af de Forspil paa Evighedens Glæder, som et naaderigt Forsyn giver os svage, vankelmodige Mennesker – et Glimt af Gjensynets Fryd i det himmelske Fædreland – en Ahnelse om Saligheder, for hvilke de Dødelige endnu intet Ord have fundet."

"De er vist ligesaa forundret – om ikke ligesaa henrykt – som jeg over min *Annettes* underfulde Frelse? Hør! kjere Søn! – Da hun med unævnelig Smerte havde maattet rive sig løs fra sin af Forfærdelse hendaanedede Ægtefælle, og blev ført for Bloddommerne, indgjød hendes bestemte Svar og Væsen, hendes heroiske Kulde – ak! de vidste ikke, at det var den haabløse Fortvivlelses – disse en Slags Deeltagelse: – hun blev frikjendt. O Gud! hendes Frihed var hende endnu til ingen Gavn – i samme Øjeblik, som den forkyndtes hende,

Stakkels Louis!

var hendes Forstand borte. Een af Tilskuerinderne, en velhavende Kone, følte Medlidenhed med hendes Tilstand. Hun lod hende føre til sit Huus, og pleje med megen Omhu, indtil hun efter fire Maaneders Forløb atter blev sig selv mægtig. Hun spurgte om mig: jeg var guillotineret tilligemed min Fader -- vi stode jo Begge paa de Henrettedes Liste. Denne sørgelige Underretning skulde maaskee have berøvet hende Livet, dersom hun ikke havde føit, at hun snart skulde give det til en faderløs Skabning -- en Arvedeel, et betroet Klenodie fra den dyrebare, hedenfarne Ægtefælle. Denne Forestilling gav hende Styrke. Hun aabenbarede sin Tilstand og sin hele Historie for Madame *Petit*. -- Det var hende, vor *Petits* Kone; han selv var ved Armeen. Hun uddrog hende ikke sin moderlige Kjerlighed; men beholdt hende hos sig, og underholdt hende, tilligemed min Datter -- som Moderen efter mig havde kaldt *Louise* -- i næsten fire Aar."

„Ved denne Tids Forløb kom *Petit* tilbage, som General, Ridder og Invalid. Da han hørte hvem *Annette* var, overraskede han hende med den for hende bartad utroelige Efterretning om min Frelse, og indgjød hende det meget sandsynlige Haab, at jeg endnu maatte være iliv. Førend han endnu havde kunnet anstille Undersøgelser over mit Opholdsted, begav det sig saa heldigt, at en fra Danmark hjemkommende Adelsmand i et Selskab, hvor *Petit* var tilstede, kom til at nævne mig, og mit daværende Hjem. Og saaledes kaldtes da deres stakkels, landflygtige, venne- og frendeløse *Louis* tilbage til sin Fødestavn, til en Hustrues Barm, hvem han længe havde begrædt, som et Byrte for Graven, og til en Datters Omfavnelse, hvis Tilværelse han aldrig havde ahnet."

„Den gode *Petit* overlod mig Rougemont til Afbenyttelse; og vilde maaskee ganske have overdraget mig Samme, dersom ikke Døden -- en Følge af hans Saar -- havde snarligen bortkaldt ham. Hans Kone fulgte ham hastigt efter. De havde ingen Børn og Rougemont tilfaldt en Broder af hende, hvis nylig indtrufne Død gjør mig huusvild. En Capital, som min Fader havde tilgode i Arras, og som Skyldneren var saa særlig, efter min Hjemkomst at udbetale mig, har hidtil sikkrret mig for Mangel; men har aldrig kunnet gjøre mig rüg nok til at kjøbe denne mig saa dyrebare Ejendom. Jeg har gjentagne Gange søgt om Ansættelse baade hos den forrige, og den nærværende Regjering; men altid forgjæves: en mægtig Mand ved det napoleonske Hof havde